

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždy kóbotu w Smolerjez knihicziščžetni w Budyschinje a je tam sa šchwórtletnu pschědplatu 40 np. dostacž.

2. njedžela po tsjoch kralach.

Rom. 12, 9–17.

„Praj mi, j kim wobkhadžujesč, a ja chzu czi prajicž, šchtó by“, to je snate pschikłowo. Hižom j teho, kohož je bebi něchtó sa kwojeho pschecžela wuswolik, pósnamamy, kajteho ducha je wón kam. Kunje tak pak j teho, hacž so něchtó k Bohu džerži, hacž wón ke mšči khodži, hacž so wón modli, widžimy, kajteje myšle wón je, kak je wón hewak žimy. A woprawdže so tež towarštwu wschitkich psches Khrystuša wumóženych se kwojim Bohom w jich šadžerženju a žiwjenju pokasuje.

Hdyž nětk w epifaniskim cžaku wschitke kwojate ščenja wo tym rěcža, kak Jesuš kwoju krašnosč žjewi, dha chzedža kwojate epistole nam wobras wěrneho kšchescžijanskeho žiwjenja j Bohom a mjes kóbu, wobras wo krašnosčzi kšchescžijanskeje wošady dacž. Duž je stara zyrkej sa tutón cžas 12. staw j lista na Romškich postajila, kiž ma to napiskmo: „Napominanje ke kšchescžijanskim počinkam, wošebje k lubosčzi“. Šwj. Pawoł je přjedy hacž do 11. stawa wo Božej kmilnosčzi pišak, kiž je kwojeho lubeho Ššyna woprowala, nětk pschindže na to, šchtó bebi Bóh žada, kak mamy jemu kłuzicž. Duž rospominajmy bebi:

W cžim so kšchescžijana žiwjenje šjewi.

1. We wutrobnej lubosčzi k bratram.

2. We wješkym dowěrjenju k Bohu.

3. We ponižnym smyšlenju wo bebi kamym.

„Lubosč njebudž falschna“. Lubosč je kralowa mjese

wschitkimi dobrými počinkami. Šwj. Pawoł praji, so je najwjetšcha mjes nimi. Šchtož Bože kłoncžto sa rostliny a kwětki, to je lubosč sa cžlowjeka. Čžeho dla spominasč tak rad na kwoje džěcžatštwu? Dokelž bešche tam domach wot starschiskeje lubosče wobdaty a nieženy. Šchto by j twojimi džěcžimi bylo, hdy by ty, jich macž, so jim wsaka? — Wucžet bratrowskeje wošady je knižku wo žiwjenju we wustawach w Małym Wjelkowje pišak. Pišche, kak so prózuj, tym jim dowěrjenym džěcžom starschisku lubosč wotruncž. Naš dyrbejsche mišjonar, kiž bě je kwojej mandželskej wjazore lěta w zšym kraju byl, šašo domoj pschincž. Žako bechu to jeho kšynkej prajili, dha so tón j wješkoscžu storo wobtnježicž njemóžesche. Š blyšchcžazymaj woczomaj licžesche nětk dny a hodžiny hacž k wokomifkej, hdyž kwojeho lubeho nana a kwoju dobru macž šašo wohlada. Tamny wucžet pak pschistaji: „A my kmy so j tym hordžili, so tajkemu džěcžu starschisku lubosč wotruncamy“. — Čžim wutrobnišcha lubosč naš wobdawa, cžim šbožownišchi kmy. Hdyž wutrobna lubosč w mandželštwje knježi, tam je dom twjerdže šažoženy, tam šteji tež potom, hdyž wichory kšynje duja, njeh je, so je khorosč abo hewak nekajša nusa tam šažahnyla. Čžlowjek, wo kotrehož so wutrobna lubosč jeho pschiwusnych abo dobrých pschecželow wjazy njestara, tón je wopuschčženy, tón je nješbožowny.

Hdyž so wo kšchescžijanskich počinkach rěcži, ma teho dla lubosč na přěnim mješče štacž. A tak napomina šwj. Pawoł tych kwojich: „Lubosč njebudž falschna,

Schtóž s radu, troštom, se schitom
Tu bratrej nochze služicž,
Sdyž kščiž a horjo jeho dom
Chze sa swój pschebytk wuzicž;
Schtóž tehdy dli so s pomozu:
Tón nima luboscž k bližichemu.

Schtóž halke cžaka, hacž so tu
Schtó s próstwu psched nim kconi;
Schtóž njechwata tam s pomozu,
Sdyž nčhtó khlly roni
A cžepi tajnu srudobu:
Tón nima luboscž k bližichemu.

Drje pschezo w skutkach njemóžesch
Ty luboscž pokasowacz;
Měj wolu pak, so rady chzesch
Ssej tónle pocžint sšhowacz;
Tež wo móž k temu prózuj so:
Dha smějesch lubo bližicheho.

Sdyž pak tón pocžint wošlabnje,
Prosch, so so s nowa hori;
Praj: Wóh je luboscž, kotryž nje
Ssej k podobnosčzi stwori;
Haj, wscho, sčtož šym, to jeho je,
Duž mam bycz džěczo luboscže!

K. A. Fiedler.

W cžichosčzi.

Ma jenej muskej dróhy wulkeho města bydli w schtwórtym poschodze stara žona, kotraž hižom dvě lěcže dolho na khorokožu leži a ničzo sa šebje cžinicž njemóže. Dnyž a dyš drje ras jena šušobžina sa njej pohlada, — ale wjele pomhacz jej te njemóža, pschetož wone maju šwoje šamšne hospodarštwó a džěczi, tež šamšne džělo, ale runje to, sčtož budžišče sa tu wbohu staruščku najlěpsche bylo, wjele „šamšneje wutrobny a šobuželnosčze s druhimi“, teje cži najbliže bydlažy, kaž so sda, nimaju.

Sa to pak je Wóh to, sčtož jim pobrachuje, do wutrobny jeneho drugeho cžlowjeka položil — do teje jeneje kšudeje holcžki, kotraž bě na tejšamej dróhy w jenej tyraštwowni džělawá. Marja, tak ta holcžka rěka, njeje s pschuwušništwá tuteje žony, njeje ju tež prjedy ani snala. Luby Wóh pak je jeju psched dwěmaj lětomaj hromadu swjedl, — na kaje waschnje, mi ani wědomne njeje, — a wot jeho cžaka cžaka ta staruščka wschědnje se žedžiwosčžu na klink swóncžka w tworni, kž k njej horje šyncži, hdyž so k połdnju swoni, pschetož potom wona wě, so je najlěpscha hodžina dnja sa nju pschisčka. Dokho tež njetraje, dha Marja stwine durje wotewri, a mjes tym so jejne towaščki pschipołdnisčku pschestawku s bamborjenjom, se spanjom abo s jěžu na někajkim rózku drohi pschecžinjeju, wona po tych mnohich sšhodženčkach njepróžniwje horje a dele běha, so by wuhlo, wodu a druge potrebnosčze pschinosčala, šrumuje stwu a pošcžele staruščžy ložo, swari sa nju jednory wobjed a sestaja jej wscho k ruzy, so mohla kšora šbytkny džěń došahnyčž, sčtož trjeba.

Dvě lěcže dolho, bjes kóždžicžkeho myta sa to, bjes wošebiteho pschipošnacžá, pschetož ta kšora je šamo husto wobužna a njepschecželníwa, runjež wě, so Marja sa nju cžini, sčtož žadny drugi njecžini, tak nješebicžnje a cžicho bližichemu služicž — sčto to po tutej kšudej fabrikškej holcžžy cžini? Haj, ta kšuda fabrikarčka je tu wulku kaseń, kotraž so wošebnym a niskim tak cžěžka bycz sda, tu kaseń: „Lubuj šwojeho bližicheho jako šebje šameho“, derje dopjelnika.

F.

W šymje.

Saš je šyma. Ma semi nětk wschudžom
Kšježi wulka šmjertna cžiščina;
Semja sda so rjane cžělo ludžom,
Kž je s bělym rubom wodžeta.
Sejne kwětki, šobu swodžewane,
Deža pschi macžernej wutrobje,
Hacz se spanja budža swubudžane,
Sdyž so nalěczo saš' bližuje.

Nimo je nětk twoje skutkowanje,
Šhubila šy, semja, pychu wschu;
Šny nětk šama cžělnje přědowanje,
Kž nam dawa wucžbu hluboku:
Ničzo semške njemóže tu wostacz,
Dary semške šu wschě sachodne;
Chzesch pak junu wěcžne šbože dostacz,
Měj wschat k njebyu wócžko škožene.

Haj, nječ k njebešam cže semja hnuje,
Wóžny kraj wschat njepytaj tu šej.
Nječ cže pschezo horje pokasuje,
Tudy wobštajny twój pschebytk njej.
Wěcžne kubla jow šej njemžesch hladacz,
Šeno w njebešach šu k nam...
w... šmje gmejch šebi jeno žadacz:
Městaczko sa šutnju prochnawu.

Sdyž pak jutry sašo sašwitaja,
Šorjestaczá kšerlusč wožiwja,
Kšow sašo šutnju dacž cži maja,
Kž bě do nich kšwilku sšhowana.
Tak jej ničzo šwoje njewoštanje,
Njepytaj, sčtož nima, pola njej;
To nječ k njebyu je cži pokasanje:
Šorkach pytaj wěcžne šbože šej!

Jurij Brósk.

Pomoz w poslednjeje hodžinje.

(Wofracžowanje.)

W pschedstwe kšěžorskeje šparneje komory dwórskeho hroda we Winje ležeshtaj dwaj kšěžorsčaj komornaj šlužobnikaj w stolach a drěmasčtaj. Běšče skoro w polnožy. Kšěžor Franz špasche hižom někotre hodžiny. Mózny měra spanje běšchtej jemu tak nusnej, dokelž w tutym wójnskim cžaku kóždy džěń nowe starosčze pschije. Ma dobo busčtaj wobaj komornaj šlužobnikaj s drěmanja torhnjenaj. Wós jědžesche psches dwór kšěžorskeho hroda a šasta psched jeho wrotami. Komornik hrabja Cobenzl do pschedstwy stupi, so by wobaju šlužobnikow budžil. Šeju wotucženeju na deńdžo, rjekny jimaj: „Wós je runje s wulkej špěšnosčžu pschijěk. Wón wěcže wažnu powjesčž sa kšěžora pschinješe, šnadž list s bitwisčezá. Sa šlyšach, tak muž, kotryž w nim pschijědže, se štražu rěcžesche. Njedajcže pschinješerzej powjesčže dale hacž do pschedstwy. Wny dyrbinny jara kěžbliwi bycz, je-li so powjestwa dobre njejšu.“

W tym šamym wotomiku so wyšoke durje pschedstwy wocžinichu. Šedyn muž s wulkim kšwattom šastupi. Šeho woblicžo bě blěde, jeho wlošy na hlówje běchu w njeporjadku. Ma jeho šchěrej šutni ležesche šchěroki šloty rjecžas, s kotrehož wyšoki rjad dele wišasche. Komornik a šlužobnikaj jeho na přenje pohladanje šesnachu. „Šrabja Berchtholdo!“ woni jenohkóžnje s džiwanjom a s naštróženjom šawołachu. Šrabja k blidu šstupišchi na nje waš aktow cžigny a praji: „Wolajcže mi kšěžora!“ Cži tjo mužojo

je spodbijanjom na so hladachu. Skóncznye komornik praji: „Sa mam nóznu službu pola Seho Majestoscze. Wy wěcze, so je sa nascheho knjesa, kotryž je s najwjetšimi staroscemi wobcžeženy, spař dwójzy nusna potrebnosc. Wy kurowosc byla, hdyž bychmy jeho teho porubili. Sa mam tež krutu pschifasnju, jeho jenož w najwjetšej nusnosczi budžicz.“

„Anjes hrabja“, wotmolwi nadobny Berchthold, „wy scze mlody, duschny a dobry. Wěcze mi, so wy thěžorej, je-li moju próstwu dopjelnicze, najwážnišchu službu wopofasacze. Moja wěz je tak nusna a ma tajlu wažnosc, kaž žana druha. Se-li mje thěžor klyšchi, budže wot njeho wulke njesbože wotwobrocžene. Róždy wokomik je drohi, knjes hrabja. Budžicze hnydom thěžora!“ Rchutny šwjedženiški hlóš, s kotrymž hrabja Berchthold rěcžesche, jeho woblicžo, jeho žhle sadžerženje komornika do stracha staji. Wón wokomik mjelcžesche a roškladowasche, schto ma czinicž. Skóncznye wón praji: „Na wasche samolwjenje!“ a džěšche do thěžoroweje komory. Nělotre minuty strachocžiweho, bojasneho czakanja so minychu. Hrabja Berchthold hladasche, woczni njewotwobrocžo, na durje. Wón bě hijcže bóle blědy, hacž pschi šwojim jastupje. Po khwilzy so komornik wróczi. „Rhwatajczte, knjes hrabja“, wón sawoła, „ja šym thěžora budžil, wón chze s wami rěcžecž.“ Čžiche wuwolanje radošcže a wješeloscže s huby nadobneho Berchtholda twochny. Wón sa komornikom do thěžoroweje komory studi.

Thěžor Franz bě so we wěczech wozni nobschny. Dvě šwězy, kotrejž na šlěbornym šwěcžniku stejeschtej a kotrejž bejše wuwolane šafwěcžil, wobjašnišchtej komoru. „Wy drje macže wošebite spodobanje nad tym“, sawoła s mjersanjom thěžor na jastupjeneho hrabju, „so s Brna pschijědžecze, so byschcže mi drohe španje kradnyli. Schto dha je tak wažne? Se-li so wy njebyšcže byli, ja bych mohł prawje šty bycz. Mi je spař tu khwilu lubšchi hacž škoto. Něcžcže špěschnje, so móžu potom dale wotpoczowacz, ja moje mozy trjebam. Njekombžcže so, prajcže hnydom, byrnjež by najhórsche bylo.“

Komornik štwu wopuschcži.

„„Majestoscž““, nětko hrabja šapocža, „„ja waš proschu, dačcže mi a morawškemu krajej schěscž człowškich žiwjenjom, kotrež dyrbyja s katomym mjeczom kónž wsacz.““

Thěžor Franz s hlouwu šatšahny a sawoła: „Sa šebi hnydom myšlach, so budže so mi próstwa dla tych schěscž škóšnikow hijcže ras pschedpoločicž. Sa pak jich njemóžu wobhnažicž. Najke měnjenje bychu potom moji poddanjo wo mni měli? Woni šu špjeczowarjo a šběžarjo. Woni šu po prawym šafudženi a aržywójwoda je wušbud wobkručil.“

„„Ach, Majestoscž““, proschesche hrabja, „„wasche wyšpote Bože pravo je, hrěšnikow wobhnažicž. Hdyž byschcže wy šrudobu widželi a žaloscženje šlyšcheli, wy byschcže jich wobhnažili, wy byschcže jim žiwjenje špuschčžili. Š temu pschidžže, so šu njesbožowni s njeprawdou šafudženi.““

Thěžor s šedžbliwoscžu pošluchasche. Na pošledk wón džesche: „Wy scze jara throbty, knjes hrabja, jara throbty. Šak móžecze wy prajicž, so šu tučži ludžo s njeprawdou šafudženi? Schto dha je jim kašak, so dyrbyjachy czelnyčž a pošluschnoscž šapowjedžicž, jako woni thěžorowu draštu a jeho bróš noschachu?“

„„Mój thěžoro““, wotmolwi hrabja Berchthold, „„tón ras so wot nich wojetška pschifaha žadała njeje.““ Nětko wón akty wotewri, šynny so s blidu, staji šwězu bliže a czitašche s nich thěžorej. Tón jemu to mjelcžo dowoli. Pošnu hodžinu czitanje trajesche. Nadobny muž škóncži je šłowami: „„A nětko, mój thěžoro, schto Wascha Majestoscž s temu praji? Wobšy dyrbyjachy bjes wotpoločeneje pschifahi do wójšta, haj woni dyrbyjachy pschecžiwu šłowu mojeho

thěžora na zusy kraj czahnyčž. Tuto šlowo je jim šlubiko, so trzebaja jenož w mjesch wótžneho kraja wojowacz a jón psched njepšhecželom šakitacz. Tole šlowo je so bjes wjedženja thěžora škamašo. Ššches to bu dowěrjenje wobohich thablate, psches to buchy woni s njepošluschnoscži šawjedženi. Wy so nadžijamy prawdy a hnady nascheho thěžora. To je mi tež throblosčž dalo, do Wina thwatacz, do dwórškeho hroda jěcz, mojeho thěžora se šparja wutorhnyčž, so psched njeho štipicž a jeho prošycž: Thěžoro Franzo, roštorhni krawony wušbud!““

Šwječ s twjerdy m hložom praji: „Šrabja, mje wascha nadobna luboscž s człowjekam hnuje. Me schtož scze mi wy czitali, mje njepšhecžwědčži. Čži ludžo šu prawy wušbud dostali. Wón so ma a dyrbi na nich dokonjecž.“

Hrabja wobledny. Tež pošlednja nadžija šdasche so jemu šhubjena bycz. Wón šwoje akty w hromadu šawali a so hijcže ras s thěžorej wobrocži: „„Sa šym wscho móžne sa wobhnaženje njesbožownych ludži cziniš. Wono nješmě bycz. Wóh je hinaš wobšamtny. Wón waschu wutrobu nam njeje pschiwobrocžil. Wón wě, cžeho dla dyrbi so to tak a niz hinaš štacž. Njesbožowni dyrbyja wumrjecž. Šsnadž maja woni wumrjecž, so by mój thěžor druhi ras s hnažče bóle pschihileny byl. Ššchetož teho šym wěšty, mój thěžor dyrbi a budže so šwojeje kurowoscže pošdžišcho facž. Šotom njech so tuteje nozy a mojich naležnych próštwow wo wobhnaženje dopomni. Šnanje šwita. Budžcže tu w Božim mjenje, mój knježe a thěžoro! Sa so do Brna wrócžu, hubjenschi a šrudowaschi hacž wobšy šafudženi.““

„A hdyž waš ja, mój knjes hrabja, ja džak wascheje throbteje rěcže šajecz dam a wam njedam do Brna so wrócžicž, schto potom?“

„„Šotom šym dwójzy šwoju winowatosčž cziniš. Šotom budže junu w knihach štamšnow rěšacz: thěžor Franz je jeneho hrabju šwojeho kraja do jastwa czignyš, kotryž mějesche throblosčž, tuteho wo jeho šlubjene šlowo napominacz.““

Thěžor we šwojim kožu štaže. Wón šebi thwatnje šwoju židžanu draštu woblecže a s koža wuškocži. Wón šaklinka a komornik šastupi. Šwječ džěšche s šwojemu pišnemu blidku, wša listwo papjery a šczahny šam jedny stol s šebi a sawoła: „Ššwěcžicž!“ Komornik šwězu šhrabny a ju s thěžorej džeržesche, kotryž thětije wufas na papjeru pišasche. Šluboka cziščina běšche wó jštwje. Na papjerje běšche jenož čžiche šchtrabanje rošbudžazeho šjera šlyšecž. Skóncznye bě thěžor hotowy a sawoła: „Šrabja Berchtholdo, štušcže bliže a czitajcže!“

(Ššchichodnje škóncženje.)

Ššchelake s bliska a s daloka.

— Hdyž šym nělotre krocžele do noweho šeta czinili, so lubych Ššerbow hijcže juntrócž praschamy, hacž šu šebi tež duchowneho pschewodžerja „bibliški pučžnik“ šobu wšali, kotryž nam dawa sa šoždy džěš duchowne pošyljenje psches šlowo Bože se šwjateho pišma. „Bibliški pučžnik“ je hijcže dostacz pola knjesow duchownych sa 15 np. Wón škluscha do šoždeho ššchescžijanského doma.

— Šadny podawš so w Ššoborku šta. Šłowny wučer Ššbertin, tiž je psches 40 lět we wučerškej šlužbie stejak, so na wotpoczink poda. Duž mějesche so jemu pschi wotšhadže se šštojštwa wušnamjenje dostacz. Wučerjo a škulške pschedšejicžerštwo běchu s šwjatocžnoscži šhromadženi, hdyž čžyšche wotrješny knjes škulški inspektar rjad pschepodacz. Š powšchitkownemu pschekšlapnjenju pak wučer Ššbertin wupraji, so rjad wotpofasa.

Dalšche dobrowólne dary sa wobše armeniške šyroty:

Š Budžichintškej wofady psches s. šar. Ššrosafa:

Š. Š. s Ššchimeczž 3 hr.

Š mjenje wobohich šyrotow wutrobný džak.

Ššleč, redaktor.